lapsed hulkusid pool paljad, ja oppisid nálja pärrast warrastama. Külla au olli pohjani ärrarikkutud.

Suwwel kaswis kirriko tee peál paksuste rohto, sest et olli ni arwaste käidud. Kui rahwas laupáwal kest ó aial wast koio said, kust tulli neile siis pühhapáwa hommikul weel himmo, omma uimase peaga kirriko minna, ja mis hinge kasso olleks neil kül sest olnud? Talwel wabbandasid nemmad ennast kibbeda külmaga ja kinni tuisatud teega.

Kiusaja isse sai wimaks ühtlase otsas, läks kangeks jodikuks, ei joudnud mitte ennam ommad maia asjad üllespiddada, raiskas omma rahha omma tihti kohtokäimisse läbbi, mis ta piddi omma paljo wölnikudega katsuma. Sai siis nendasammoti kerjajaks, kui keik need, kedda olli kiusanud ja óige tee pealt ärraeksitanud.

Jummal tassub armoga keik head ärra, mis innimessed tewad.

Ühhe moisa honed seisid ni üksikul kohhal, et keige liggimad tallopoegade perred ehk küllad kolm ehk nelli wersta moisast ärra ollid. Moisa herra olli üks üsna óige mees omma teniatte ja tallopoegade wasto, jo holas maiapiddaja. Kahjo agga, et olli wahhel wägga äkkilisse melega, liati kerjajatte wasto. Tössi on, et temma monnette käest nende hulgast, kes üsna laiskusse pärrast kerjasid, kahjo ja kawwalust olli katsnud. Sest ta olli kowwa südda mega, walli ja armeto nende wasto. — Temmal olli ommas tenistusses seitse meestrahwast, ja hopmani pois olli kahhekssas, puhhas nored, prisked mehhed, kes omma moisa herrat, temma óige mele pärrast, auustasid ja truid ollid temma tenistusses. Suremat äuustamist ja tössisemat armastust tundsid tentad agga weel moisa praua wasto temma tassase mele ja lahke wiside pärrast nende wasto. Issearranes olli temma halleda südda mega waeste ning häddaliste wasto.

Mollemad moisa wannemad istusid ühhel öhtul ukse ees kui üks armeto, wiggane ja hopis ärrawässind kerjaja nende ette